

AMIC

Publicació quinzenal per a esplai del soldat català de l'Exèrcit de la República editada pels Serveis de Cultura al Front del Departament de Cultura de la Generalitat

Exèrcit fort i soldats valents

Les contingències diverses de la guerra que sostenim, els atzars inevitables en una lluita de la intensitat i amplitud de la nostra, han demostrat, però, clarament, la fortalesa de l'Exèrcit de la República i el coratge dels soldats que l'integren. L'Exèrcit Popular ha donat proves de les més altes virtuts militars. Tant en llançar-se, alhora impetuós i metòdic, a l'ofensiva, com quan davant d'una acumulació circumstancial d'artilleria i d'aviació estrangera, li ha convingut més que la permanència en unes posicions determinades el desgast de l'adversari en homes i material. I si l'Exèrcit en conjunt, ha estat una màquina eficaç i perfecta, però animada d'un noble ideal, també individualment els nostres soldats han demostrat que en tremp i valor estan molt per damunt dels que s'arrengleren en l'aiguabarreig de moros i salangistes, de requetés i reclutes que lluiten a contracor de legionaris i d'estrangers. Que en igualtat de condicions un soldat dels nostres val per molts facciosos.

Sembla innecessari remarcar aquest fet en un periòdic adreçat als soldats del Front, quan és del Front que ens arriben els nombrosos testimonis que ens permeten afirmar-ho. Soldats que han pres part a la lluita, i en diverses incidències expliquen un seguit de fets, d'anècdotes, d'actes d'heroisme i d'abnegació que ho confirmen. I és aquest valor moral del nostre soldat, enquadrat en la disciplina d'un Exèrcit modern i ben dirigit, la millor fermaça de triomf. Contra d'ells no podran aquells que volen suplir amb material la manca de la fortitud interior que dona la consciència de lluitar per una noble causa. Darrerament, una veu prou autoritzada per a poder afirmar-ho, assegurava que mercès al propi esforç del nostre poble, en un termini curt l'Exèrcit tindria prou armament de tota mena per a lluitar contra els rebels en igualtat de condicions. Corregida aquesta diferència transitòria, el braó i la valentia dels nostres soldats, la superioritat moral i de coratge, de la qual ells mateixos tenen el convenciment i que els reconforta, serà el factor decisiu per al triomf. L'organització i la fortalesa de l'Exèrcit de la República, el tremp i el coratge dels soldats que l'integren, són els que convertiran els atzars de la guerra en decisió justa i inevitable, els que permeten afirmar, avui més que ahir, la seguretat de la victòria.

Lluitem per superar-nos

Aquells que vulguin considerar objectivament i en profunditat les veritables característiques de la gran sotragada de violència que fa trontollar el món, i de la qual és un exponent dolorós la guerra civil i d'independència d'Espanya, comprendran clarament la justícia de la nostra causa i el sentit heroic de la lluita que sostenim. No importa que amb un impudor que només enganya els que volen ésser enganyats, els facciosos espanyols i els feixistes estrangers pretenguin defensar els alts principis humans que en realitat ataquen amb la seva violència iracunda i homicida.

Fàcil, és, igualment, de comprendre el sentit de la lluita considerant el nivell moral dels nostres adversaris i dels que els donen suport. Al costat dels dominadors ensuperbits, i dels que volen mantenir-se, costi el que costi, en una situació de privilegi, hi ha tota la riuada espessa d'esperits de tercer i de quart ordre que es deixen portar per la gesticulació espectacular i la paraula violenta, per la pendent d'una mena de moda agradable a les ànimes inferiors i febles. I si dels homes passem als pobles, hom constata el mateix fenomen. Les que recolzen els països feixistes, formuladors de la doctrina imitada dels badocs espirituals, són també aquelles nacions sense contingut ni perfil, pobres d'esperit i curtes de volada, que es resignen voluntàriament a una categoria servil i a una condició subalterna.

Espanya, i en ella Catalunya, tenen una major ambició i un més alt destí. Els espanyols, i amb ells els catalans, tenim en una personalitat formada de segles, una valor humana de primer ordre. En mig del dolor cruent de la nostra lluita, el seu sentit profund és un afany de superació. Aquells que dient-se nacionals són mancats de fe en el seu poble, aquells que s'avergonyeixen de la dignitat de l'home lliure i volen ésser esclaus, aquells que no pensen, ni senten ni volen per ells mateixos i es resignen a l'engany dels que els manen, estan bé a l'altra banda. En la nostra hi ha els espanyols i els catalans de raça, els de sempre, aquells que encara que sigui pagant el preu dolorós d'un cruent sacrifici, no es resignaran mai a ésser ciutadans inferiors d'un país de tercer ordre, que tindran el noble orgull de dir-se homes dignes i lliures d'un poble de primera categoria entre els primers del món.

NO PASSAREU!

No passareu i si passeu,
serà damunt d'un clap de cendres;
les nostres vides les prendreu;
nostre esperit no l'heu de prendre.

Mes no serà per més que feu,
no passareu.

No passareu i si passeu,
quan tots haurem deixat de viure,
sabreu de sobres a quin preu
s'abat un poble digne i lliure.

Mes no serà per més que feu,
no passareu.

No passareu i si passeu,
decidirà més tard la història
entre el saió que clava en creu
i el just que hi mor, de qui és la glòria

Mes no serà per més que feu,
no passareu.

A sang i foc avançareu
de fortaleza en fortaleza,
però, què hi fa!, si queda en peu
quelcom més fort: nostra fermaça.

Per ço cantem, per més que feu,
no passareu.

APEL·LES MESTRES

692

[m 4] [15-11-38]

692